

ΚΟΝΤΑ ΣΕ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ...

*Συμμετοχή στον
Γ' Καλλιτεχνικό/Λογοτεχνικό Διαγωνισμό
"Το σπίτι που γεννήθηκα..."*

ΨΕΥΔΩΝΥΜΟ : Ο ΞΕΝΟΣ

ΚΟΝΤΑ ΣΕ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ...

Συχνά **ΕΚΕΙΝΗ** και ... **ΑΥΤΟΣ**, παίρνουν αυτόν τον ίδιο δρόμο, όταν έρχονται, εδώ, στη **πατρίδα**, για να γυρίσουν πάλι, στο ίδιο, πάντα ξενοδοχείο ... Κάνουν κύκλο, αλλά έχουν συνηθίσει να περπατούν...Μάλλον τους αρέσει να περπατούν... Και αυτής, της αρέσει..., που τον ακολουθεί πάντα, πιστά... και... παντού. Ταλαντεύεται ανάμεσα στις λύπες και στις χαρές του, στα «θέλω» και στα «δε θέλω»... του..., πάντα τον κριτικάρει...

Ωστόσο, η ίδια κίνηση όπως παλιά για να **πάρει από τη ρεσεψιόν το κλειδί για το δωμάτιό του. Η ίδια απότομη σκάλα. Η ίδια λευκή πόρτα με τον αριθμό 29... Η ίδια προσμονή...** Και μετά καθισμένος δίπλα στο ανοικτό παράθυρο, το ίδιο άρωμα, τα ίδια φώτα να χύνονται σαν καταρράκτης μέσα στο δωμάτιο....

ΕΚΕΙΝΗΣ η σκέψη εργάζεται σιωπηλά....ακόμα και τώρα βραδιάτικα και έχει όρεξη για κουβεντούλα..., μα η δική του, είναι σε μια μόνιμη εγρήγορση... Ουφ απόψε, δεν έχει όρεξη..., θέλει να κοιμηθεί....

Το πρωί ξύπνησε από φθινοπωρινούς θορύβους....

Μουντός ο καιρός σήμερα, σκέφτηκε..., μ' ένα μονότονο ψιλόβροχο Σε κάθε σταγόνα, βλέπει τη χαρά, την ελπίδα, το δάκρυ, τον λυγμό, την προσμονή, τον πόθο.... Κάθεται στο παράθυρο και τις αγναντεύει καθώς πέφτουν.... και λιώνουν παραπονιάρικα πάνω στο λιθόστρωτο...Δεν θα κλάψει, σήμερα..., για να μη χαλάσει το τοπίο...Μα θέλει τούτη τη στιγμή, σε **ΕΚΕΙΝΗ**, να ανοίξει λίγο την καρδιά του. Την αγαπά, την υπολογίζει..., έστω και αν μερικές φορές την κριτικάρει ή την αμφισβητεί . Ξέρει πως αν και τούτη τη φορά σωπάσει και πάλι, το κεφάλι του θα εκραγεί, σα νάρκη...

Και τώρα **ΕΚΕΙΝΗ**, **έρχεται κοντά του.... Δε φεύγει από δίπλα του...Τόσα χρόνια πλάι του**, με ξέγνοιαστο ύφος φτερουγίζει, γιατί πρέπει να φύγει και πρέπει να φεύγει, άλλωστε...Και μετά ξανάρχεται...και μετά ξαναφεύγει... Απλώνει διστακτικά τα χέρια του, για να τη πιάσει..., προσπαθεί να αφήσει πίσω του το σκουλήκι που τον σιγοτρώνει αθόρυβα, αλλά αυτή πάντα του ξεφεύγει, δίχως να νοιάζεται Και πέρασαν έτσι, μέρες, μήνες, χρόνια και πάλι στο ίδιο σημείο βρίσκονται **ΜΑΖΙ...** στο ίδιο, πάντα ξενοδοχείο ..., το ίδιο πάντα κλειδί για το δωμάτιο..., η ίδια απότομη σκάλα, η ίδια λευκή πόρτα με τον αριθμό 29..., η ίδια προσμονή...

«Όταν έρχεται, ωστόσο, τόσο κοντά του... πάντα ΑΥΤΟΣ, αρχίζει να φοβάται !!»

...Φοβάται, ότι θα τη χάσει..., ότι θα τον χάσει, ότι θα χαθούν.... !!

Σαν παιδί του άρεσε να κυνηγά πεταλούδες...Χόρευε μαζί τους στο κήπο του **πατρικού του...**,λίγα μέτρα πιο κάτω... Έτρεχε ξοπίσω τους γελώντας, νομίζοντας, πως θα κλέψει λίγη από την ελευθερία και την αφροντισιά τους.... **Πάντα ήθελε να έχει μια πεταλούδα στη καρδιά του, αληθινή και ονειρική μαζί....**Άλλες πάλι φορές, έχει τόσες πολλές πεταλούδες που χορεύουν στο στομάχι του και κάθε βράδυ εξαγρυπνούν και αυτές μαζί του, ενώ ψάχνεται να δει τι του συμβαίνει....

Τώρα ξαναγυρίζει πάντα στην **ίδια γειτονιά**, εκεί όπου έπαιζε παιδί, **σαράντα χρόνια** πριν και αφουγκράζεται τη ζωή, που έφυγε... Και μέσα σε όλα αυτά, θυμάται και **ΑΥΤΗ...** την πρώτη του, πεταλούδα..., που τον βοήθησε να αρπάξει την πρώτη του ευκαιρία....και να γίνει ένας **«σωστός άνθρωπος»...** Σαν να ακούει τα λόγια του πατέρα του ...

«Τράβηξε κλωστές από την καρδιά σου..., και ύφανε τη φορεσιά της ζωής σου...!!»

Και έτσι έκανε ...Δούλευε, ενώ ταυτόχρονα σπούδασε ... Λατρεύει τα γράμματα...Να τα γράφει σε ένα λευκό χαρτί, να τα κάνει λέξεις - αγαπά τις λέξεις..., παίζει μαζί τους... Όμως **τώρα**, μισεί να παλεύει με ανέμους, που σφυρίζουν μόνο επιάλτες και όχι όνειρα..., μισεί να είναι μόνος....

Τότε, ήταν ένα δεκαεννιάχρονο παιδί με μια θαυμάσια οικογένεια ...Ο πατέρας του, ήταν ένας άνθρωπος που είχε υποφέρει πάρα πολύ στη ζωή του... Γεννημένος ο ίδιος μέσα στη θάλασσα, βλέπεται, Σαμιώτης, την λάτρευε ...Και αυτή τη λατρεία την μετέδωσε και σ' **ΑΥΤΟΝ**

...**ΑΥΤΟΣ**, λάτρευε το ψάρεμα και το πατρικό του στη Σάμο.... **Αχ...** το σπιτάκι τους... Πάππου προς πάππον, με το μικρό κηπάκι..., το είχαν φιλοφτιάξει και ζούσαν όμορφα, μέχρι..., που μια απίστευτη φουρτούνα της θάλασσας γκρέμισε τα πάντα.....

Ένα ταξίδι στους θεούς στην Αθήνα, οι **βαλίτσες...., πέντε** στον αριθμό. Από μία αυτός και η αδελφή του, μια ο πατέρας του και φυσικά δύο η μητέρα του..., γιατί είχε πολλά αξεσουάρ, όπως η ίδια έλεγε, χαριτολογώντας... και **εκείνη η μοιραία μέρα, της επιστροφής...** Μια μεγάλη θαλασσοταραχή και ήρθε το τέλος... **ΑΥΤΟΣ**, πάλευε με τα κύματα και άκουγε τις κραυγές των άλλων δίπλα του ...Μα δεν έβλεπε κανέναν...Ούτε μάνα, ούτε πατέρα, ούτε αδελφή....Οι φωνές όλο και λιγότευαν...Γέμισε η θάλασσα πανιά και ξάρτια... Αυτός σώθηκε ... Πεταμένος σε μια παραλία, ακούμπησε σε κάτι ξεχαρβαλωμένες βαλίτσες.... Αυτό ήταν....Έμεινε μόνος.... **Αυτός επέμενε για εκείνο το μοιραίο ταξίδι....Αν δεν είχαν πάει., αν., αν.....**Αυτό είναι και το **μαράζι του** εδώ και είκοσι χρόνια... Έρχεται και ξαναέρχεται στη Σάμο..., **πάντα την ίδια μέρα....**Ακούει όμως, συνέχεια τις ίδιες κραυγές..., ο ίδιος πάντα κόμπος στο λαιμό.... και ξαναφεύγει, όπως ήρθε, με τα χέρια αδειανά...Δεν μπόρεσε ποτέ να ξαναμπει στο πατρικό το σπίτι....και ας τον προέτρεπε συνέχεια **ΕΚΕΙΝΗ ...**

Μα σήμερα, για άλλη μια φορά, οι αναμνήσεις....τριβελίζουν το μυαλό του....Θυμήθηκε τον πατέρα του, που καθόταν και του ζωγράφιζε ζώα σε ένα πράσινο τετραδιάκι... Ένα **ελάφι**, έναν **λύκο....**, μια **ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ...** Του εξηγούσε το **καλό....**και το **κακό....**, του έμαθε τί θα πει **ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ, ΨΥΧΗ** και τί ελπίδα... Ήταν πραγματικά ένας γλυκός και τρυφερός άνθρωπος, ο πατέρας του...

Σήμερα λοιπόν **ξαναβρίσκει τις αισθήσεις του....!!**

Ας δοκιμάσω, αυτή τη φορά, μουρμούρησε, να το παίξω «**τρελός**»....Έτσι, θα αποφύγω εκ του ασφαλούς, τους φόβους μου... Ωστόσο, ξέρει, πως δεν είναι μόνος...αφού ...

«ΕΚΕΙΝΗ έρχεται πάλι, τόσο κοντά του... και ΑΥΤΟΣ αρχίζει να φοβάται !!

Φοβάται πάντα, ότι θα τη χάσει.... !! »

ΜΑΖΙ, όμως σήμερα...., βγήκαν μες στο ψιλόβροχο για μια βόλτα ξανά στο παρελθόν...

Η μικρή πλατειούλα της γειτονιάς του, με το συντριβανάκι και τα λουλουδάκια τριγύρω τον έκαναν για λίγα δευτερόλεπτα να νιώσει, ότι χορεύει στη λίμνη ενός μεγάλου πόνου!!

ΕΚΕΙΝΗ, τον παροτρύνει να κλάψει βαθιά...και να βγάλει αυτόν τον τύραννο από μέσα του....Μα αυτός..., αγέρωχος, ακολουθεί το μυαλό του, ανασκουμπώνεται ελαφρά, χαμογελά ...στα λουλούδια, στον πλάτανο, ακόμα και στο νερό του σιντριβανιού, άρχισε να κάνει γκριμάτσες...Τρελός είναι εξάλλου, ό,τι θέλει κάνει...Και τα λουλούδια και το πλατάνι και το νερό έβγαλαν μια φωνή ..., που ήχησε ως τα αυτιά του Θεού... «**καλωσήρθες ξένε....**». Μα βέβαια, τόσα χρόνια μακριά από τη πατρίδα, τώρα είναι ένας **ξένος....**

Και να..., καθώς **σουρουπώνει**, σέρνει τα βήματά του στο στενό, γνώριμο δρομάκι... Ας μπορούσε ένας τρελός άνεμος να του φέρει την ανάσα του πάλι πίσω!! Νομίζει, πως κάθε του βήμα είναι και το τελευταίο....

ΕΚΕΙΝΗ και ΑΥΤΟΣ, έφτασαν μπροστά σε ένα «ερείπιο» σπιτάκι....

«Το σπίτι που γεννήθηκε, ίδιο, στην ίδια στράτα....»

«ΕΚΕΙΝΗ έρχεται, τώρα, τόσο κοντά του...Φοβάται, ότι θα τον χάσει.... !! »

ΑΥΤΟΣ, βάζει να χελικά το χέρι του στην τρίτη γάστρα με τον βασιλικό, στο πεζούλι, σκαλίζει λιγάκι το υγρό χώμα και βγάζει ένα μαύρο κλειδί... Ανοίγει διστακτικά τη πόρτα....και στέκεται σαν άγαλμα στη μέση του δωματίου...Η καρδιά του στένεψε και το ποτάμι αδειάζει και οι γνώριμες φωνές πέφτουν, σηκώνονται, σαν βιαστικοί μεθυσμένοι που τρεκλίζουν πέρα – δώθε, και στο τέλος σωριάζονται στο πάτωμα, σαν σπασμένα γυαλιά...

ΕΚΕΙΝΗ ... όμως, ξέρει, πως οι λέξεις της, αυτήν την ώρα, θα είναι ματωμένες.... Ξέρει πως τίποτα από όλα αυτά δε πρόκειται να γίνει... Μα δε του λείει τίποτα... Σιωπά...

ΑΥΤΟΣ κολλημένος σαν την πεταλίδα στο βράχο, στην αλμυρή αλήθεια του νερού, άλλοτε χάνεται μέσα σ' αυτό και άλλοτε τινάζεται, ξεφυσώντας, περιέργως να δει άμα ζει...

Ναι, **ζει** και **νοσταλγεί** έναν πατέρα καθισμένο στη πολυθρόνα δίπλα στο αναμμένο τζάκι...και μια μάνα να ανακατεύεται με μυρωδιές και γεύσεις στη κουζίνα, με το μεγάλο μαρμάρινο νεροχύτη

Νοσταλγεί τα πειράγματα της μικρής του αδελφής...και το μεγάλο φιόγκο στα μαλλιά της, που την έκανε να μοιάζει με ελικόπτερο....

Όλα τα πράγματα ήταν στη θέση τους, τακτοποιημένα. Ακόμα και το πατάρι κι η αποθήκη, που ήταν τόσο δελεαστικά και μυστήρια, γιατί απαγορευόταν να πηγαίνουν εκεί τα παιδιά, ο τοίχος που πάντα ξέφτιζε κι έπιανε υγρασία, ο καθρέφτης μπροστά στον οποίο είδε να αποκτά τα πρώτα του γένια, το κόκκινο φωτάκι του θερμοσίφωνα, που πάντα τον τρόμαζε μικρό, ποιος ξέρει γιατί..., η εικόνα της Παναγιάς, πάνω στη ξύλινη βαριά σερβάντα που τη αρωμάτιζε με νέφη λιβανιού η μητέρα, κάθε απόγευμα....

Ξαναβλέπει τα παιδικά πείσματα που τον οδηγούσαν μαζί με την μικρούλα αδελφή του, κάτω απ' την τραπεζαρία, μέσα στην ντουλάπα ή ξαπλωμένους στο πάτωμα κάτω απ' το κρεβάτι, εκεί που κάποτε νομίζανε, πως κρυβόταν κάποιο τρομακτικό τέρας, ή ένα ολόκληρο βράδυ, τις αϋπνίες που τους έβρισκαν να χαζεύουν εκείνο το ταβάνι που το ξέρανε..., τόσο καλά.... Και τί δεν έβλεπε αυτό τα ταβάνι...

Αγάπες και τσακωμούς. Χορούς και γλέντια, λύπες και χαρές. Φωνές και σιωπές. Πολυκοσμία και μοναξιάς. ...

Και τώρα ο τρελός, απόψε, τριγυρίζει στις στάχτες...Τώρα τούτο το σπίτι..., έχει γίνει ένα μνήμα και είναι μόνος..., πιο μόνος από ποτέ...

Μα σε μια μικρή ρωγή του δωματίου, φώλιασε η ματιά του...Ανάμεσα στο ημερολόγιο, το κολλημένο στις **29 Μάρτη** και στο **ρολόι με τον κούκο**, που ήταν σταματημένο στις μία..., πάνω στο ξεφτισμένο τοίχο, ήταν καρφωμένη μια φωτογραφία....**ΑΥΤΟΣ...**και **ΑΥΤΟΙ...**, **ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ...** Τώρα μόνο **ΑΥΤΟΣ**Τα χρόνια τον γέρασαν, όπως ξέρουν καλά ..., οι μέρες τον γέμισαν φωτιές... και τώρα προσπαθεί να δικαιολογήσει....**Τι...**...Προσπαθεί να μιλήσει ..., μα...οι φθόγγοι δεν ηχούν... Ανοίγει το ξεχαρβαλωμένο από τα χρόνια παράθυρο... Το γιασεμί κορόιδεψε το χρόνο... στο παρτέρι, κατά μήκος της μάντρας, μα ξεράθηκε η αγαπημένη γλάστρα της μαμάς, με τη γαρδένια...

**«Στον κήπο του όμως, γελούσανε τα ρόδα,
οι μενεξέδες κάτω από πέπλους του έστελναν δροσοχαιρετισμούς
Οι αμύριστοι στογαστικοί πανσέδες τον κοίταζαν, ασάλευτοι»...**

Μουντός ο καιρός και απόψε, συλλογίσθηκε....., με το ίδιο μονότονο ψιλόβροχο.....

**Κλαίνε τα αστέρια..., ξεπλένεται ο ουρανός από όλα αυτά που βλέπει,
που ακούει, που ζει, που αναπνέει....**

Κάθεται στο παράθυρο και αγναντεύει τις στάλες, καθώς πέφτουν..... Και εκεί δίπλα του πάνω στο μικρό τραπεζάκι, βλέπει το πράσινο, το μικρό του τετραδιάκι...

Ναι, σήμερα, καθισμένος μέσα στη **πατρική του φωλιά...** αραδιάζει στα κιτρινωμένα φύλλα ...που απέμειναν, πολλά γράμματα, τα τοποθετεί κατάλληλα και φτιάχνει λέξεις, πολλές λέξεις... Βλέπετε, αγαπά τις λέξεις..., παίζει μαζί τους... και αρχίζει να τις λέει δυνατά **ΜΑΝΑ...**, **ΣΤΟΡΓΗ...**, **ΠΑΤΕΡΑΣ...**, **ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ...**, **ΑΔΕΛΦΗ...**, **ΑΓΑΠΗ...**, **ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΙ...**, **ΛΑΤΡΕΙΑ...**, **ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ...**, **ΖΕΣΤΑΣΙΑ...**, **«ΠΑΤΡΙΚΟ ΑΓΙΟ ΣΠΙΤΙ»**

ΑΥΤΟΣ, γέρνει το κεφάλι του ελαφρά προς τα πίσω..., αναζητώντας την παρουσία τους!!!.

Τόσα χρόνια σώπασε, υπέμεινε....., μα δε βόστηξε άλλο...

Το σπίτι που γεννήθηκε πάντα τον προσκαλούσε, πάντα τον περίμενε..., και αυτός το ένοιωθε...

**«Στα μάτια του όλο τώρα υψώνεται και μ' όλα του τα νιάτα....»
Μα, κι αν φυτρώσει το θεριό στη θέση του..., πώς να το αγαπά λιγότερο;»**

Τα μάτια του συνεχίζουν και βουλιάζουν μέσα του και ταξιδεύουν.... Το πατρικό του σπίτι είναι οι ρίζες του, οι αρχές του, ο τρόπος που έμαθε να ζει την ζωή του, οι λόγοι που έμεινε πιστός σε αξίες και στόχους...Εκεί έγινε αυτό που είναι τώρα...Δεν φταίει αυτός, για όσα το βιβλίο της ζωής, γράφει, για τον καθένα.... Κι αν τώρα όλες οι φωνές γύρω του σώπασαν, της συνειδησής του τη φωνή, θα συνεχίζει να την ακούει και αυτή θα πρέπει να είναι καθαρή...Οι αναμνήσεις του, ποτέ δεν θα σβηστούν, και **ΑΥΤΟΣ** οφείλει να διατηρήσει την ζωντάνια και το φως, που τους αξίζει...

Το επόμενο πρωινό ο Ήλιος βιαστικός, σάρωσε τη νύχτα....

Και ενώ όλοι και όλα αναζητούσαν μια θέση σ' αυτόν....

ΑΥΤΟΣ..., ήταν καθισμένος στην πολυθρόνα του πατέρα, δίπλα στο παράθυρο....

Στο τραπεζάκι πλάι του, μια λάμπα, ακόμη σιγοκαίει...Σε λίγο, ντράπηκε και αυτή, έκανε ένα πουφ κι έσβησε.... Ο αέρας μέσα στο δωμάτιο γλυκαίνει ξαφνικά, καθώς **ΕΚΕΙΝΗ** του χαμογελά και **ΑΥΤΟΣ** νιώθει μια παράξενη ασφάλεια.... Ο ρυθμός της ανάσας του άλλαξε και η ψυχή του..., εκεί που τόσο καιρό πολεμούσε να βάνει τα πάντα γύρω της με το χρώμα της νύχτας...το μαύρο, τώρα αρχίζει να τα καλύπτει όλα πάλι, με όλα τα χρώματα του ουρανού τόξου....

Το πατρικό του σπίτι σήμερα σαν να μύριζε μυρωδιές από **ναφθαλίνη, υγρασία, λιβάνι, δυόσμο, βασιλικό** κι **αγάπη... Μύριζε...σπιτική αγάπη....!!**

ΕΚΕΙΝΗ...., ωστόσο, έρχεται πάλι, τόσο κοντά του..., **μα τώρα δεν είναι σαν τις άλλες φορές...**

Δεν τη φοβάται πιά.... !!...

Δεν φοβάται, ΑΥΤΗΝ, που ανάμεσα σε ένα **ΕΛΑΦΙ** και έναν **ΛΥΚΟ...**,

ήταν η δική του..., η πρώτη του..., **ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ...!!**

Δεν φοβάται, ΑΥΤΗΝ, που γεννήθηκε μαζί του...,

σ' αυτό εδώ το σπίτι...!!

